

Sygn. akt I C 900/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E. P. i A. P.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. w sprawie z powództwa E. P. :

1. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz E. P. kwotę 15.100 zł (piętnaście tysięcy sto złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz E. P. kwotę 4.243,56 zł (cztery tysiące dwieście czterdzieści trzy złote 56/100) tytułem kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 2.538,01 zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści osiem złotych 1/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

II. w sprawie z powództwa A. P. :

1. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz A. P. kwotę 15.100 zł (piętnaście tysięcy sto złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz A. P. kwotę 4.200,44 zł (cztery tysiące dwieście złotych 44/100) tytułem kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 1.879,55 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych 55/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1097/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 sierpnia 2014 roku E. P. i A. P. wystąpili przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwot po 10.100 złotych, w tym 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 100 złotych tytułem odszkodowania

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty tytułem negatywnych konsekwencji zdarzenia z dnia 24 grudnia 2012 roku, w którym ulegli zatruciu tlenkiem węgla, wydobywającym się ze spalin uruchomionego pojazdu mechanicznego w obrębie zamkniętego garażu znajdującego się w nieruchomości przy ulicy (...) w Ł.. Jednocześnie powodowie wnieśli o przyznanie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k.2 – 8)

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 listopada 2014 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa i przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionując swojej zasady odpowiedzialności wskazał, że wypłacone na etapie postępowania likwidacyjnego świadczenia w pełni rekompensują poniesione przez powodów krzywdy i szkody, w związku z czym zgłoszone roszczenia jako nieudowodnione i znacząco wygórowane nie znajdują uzasadnienia.

(odpowiedź na pozew k.82 – 83)

Pismem procesowym z dnia 24 lipca 2017 roku E. P. i A. P. dokonali przedmiotowej modyfikacji powództwa wnosząc o zapłatę na ich rzecz kwot po 15.100 złotych, w tym 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 100 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

(pismo procesowe z dnia 24 lipca 2017 roku k.268 – 269)

W toku rozprawy z dnia 19 października 2017 roku pozwana podniosła zarzut przedawnienia w zakresie obejmującym rozszerzoną część powództwa.

(protokół rozprawy z dnia 19 października 2017 roku k.292)

Sąd Rejonowy ustalił następując stan faktyczny :

E. P. i A. P. przebywali w dniu 23 grudnia 2012 roku w swoim mieszkaniu, położonym w wielorodzinnym budynku przy ulicy (...) w Ł.. W lokaliu mieszkalnym małżonków miała zostać przeprowadzona następnego dnia uroczysta wigilia z udziałem rodziny. E. P. po przygotowaniu świątecznych potraw oraz spakowaniu prezentów położyła się spać około godziny 22 – 23 wraz ze swym mężem.

(dowód z przesłuchania E. P. k.113 – 114 w zw. z k.293)

W dniu 24 grudnia 2012 roku około godziny 0:00 – 1:00 w nocy J. D. i D. K. uruchomili w jednym ze szczelnie zamkniętych garaży, znajdujących się pod kondygnacjami mieszkalnymi nieruchomości przy ulicy (...), w tym bezpośrednio pod mieszkaniem E. P. i A. P., pojazd mechaniczny marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...). W związku z wydobywającymi się spalinami oraz zawartym w nim trującym tlenkiem węgla doszło do zgonu J. D. i D. K.. Wydobywające się spaliny przenikały również do lokalu mieszkalnego E. P. i A. P..

W dacie zdarzenia właściciel pojazdu marki O. (...) dysponował ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) z siedzibą w W..

(postanowienie o umorzeniu śledztwa k.17 – 18, potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia k.1 – 3 akt likwidacji szkody dotyczących E. P.)

Ciała J. D. i D. K. zostały odnalezione przez Z. D. – właściciela pojazdu mechanicznego marki O. (...). Na miejsce zdarzenia przybyły służby pogotowia ratunkowego oraz straży pożarnej, których funkcjonariusze stwierdzili zgon osób przebywających w szczelnie zamkniętym garażu. Jednocześnie udano się do lokalu mieszkalnego zamieszkiwanego przez E. P. i A. P., gdzie znaleziono nieprzytomnych małżonków, niedających oznak życia. W wyniku podjętych działań

resuscytacyjnych przywrócone zostały ich funkcje życiowe, a następnie zostali przetransportowani do Oddziału Toksykologii Instytutu Medycyny Pracy w Ł.

(postanowienie o umorzeniu śledztwa k.17 – 18, zeznania M. C. (1) k.116)

Przy przyjęciu do szpitala (...) pozostawali nieprzytomni w stanie ogólnym ciężkim z zachowaną reakcją na ból. Oboje zostali zaintubowani na oddechu własnym. Wykonane badania potwierdziły szmer pęcherzykowy z trzeszczeniami i furczeniem, a przy tym ciężkie zatrucie tlenkiem węgla oraz cechy częściowej niewydolności oddechowej w przypadku E. P.. W godzinach wieczornych E. P. i A. P. zostali rozintubowani.

Z uwagi na występujące u kobiety okresowo zaburzenia świadomości oraz objawy neurologiczne, została ona skierowana do Ośrodka (...) w Ł., gdzie zastosowano ciśnienie 2,5 at przez 60 minut z wentylacją 100 % tlenem. Dalsze dwie sesje tej terapii przeprowadzono w dniu 28 grudnia 2012 roku, co prowadziło do poprawy stanu zdrowia pacjentki. W ramach badania komputerowego głowy E. P. nie stwierdzono żadnych zmian.

W dniu 4 stycznia 2013 roku A. P. i E. P. zostali wypisani do domu z rozpoznaniem ciężkiego zatrucia tlenkiem węgla z zaleceniami wykonania powtórnych testów organicznych ambulatoryjnych za 6 miesięcy, a kobieta nadto wykonania konsultacji w Poradni (...) Naczyniowej. Oboje kontynuowali leczenie w ramach poradni Podstawowej (...).

W okresie od dnia 4 lipca 2013 roku do dnia 3 czerwca 2015 roku kobieta poddała się leczeniu neurologicznemu z uwagi na bóle głowy i apatię. W badaniu EEG z dnia 29 lipca 2013 roku zdiagnozowano niewielkiego stopnia uogólnione zmiany o charakterze rozsianym. Zlecono jednorazowo stosowanie leku V..

A. P. z dniem 4 lipca 2013 roku wdrożył leczenie neurologiczne w związku z ogólnym zmęczeniem, zaburzeniami snu i pamięci, a także bólami i zawrotami głowy. Mężczyźnie zlecono doraźne stosowanie na noc leku E.. W badaniu EEG z dnia 29 lipca 2013 roku stwierdzono niewielkiego stopnia zmiany o charakterze nasilonym w okolicach czołowych i skroniowych bez czynności napadowych.

E. P. i A. P. rozpoczęli leczenie psychiatryczne w kwietniu 2013 roku, początkowo prywatnie, zaś od 4 października 2013 roku w ramach państwowej służby zdrowia. W takcie prowadzonej terapii A. P. miał zalecone przyjmowanie leków S., T., A. i T., zaś E. P. leki S., D. i N.. Leczenie psychiatryczne jest wciąż kontynuowane.

(dokumentacja medyczna k.21 – 30, 36 – 45, 60 – 80, 101 – 106, 125, 150 – 151, 161 – 162, 252 – 260)

Z pulmonologicznego punktu widzenia zdarzenie z dnia 24 grudnia 2012 roku skutkowało w przypadku E. P. i A. P. ciężkim zatruciem tlenkiem węgla z utratą przytomności i stanem wymagającym intubacji na okres kilkunastu godzin, przy czym nie prowadzącym do wystąpienia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Niewydolność oddechowa oraz konieczność intubacji, a w przypadku E. P. także stosowanie terapii hiperbarycznej powodowało cierpienia fizycznego dużego stopnia.

Po zakończeniu hospitalizacji E. P. i A. P. nie wymagali pomocy ze strony osób trzecich, a rokowania co do stanu ich zdrowia są dobre.

Zdarzenie stanowiło realne zagrożenie dla życia i zdrowia E. P. i A. P.. Zbyt późne ich odnalezienie skutkowałoby ich zgonem.

(dowód z pisemnej oraz uzupełniającej pisemnej opinii biegłego z zakresu pulmonologii k.126 – 131, k.227)

Z neurologicznego punktu widzenia E. P. i A. P. doznali ciężkiego zatrucia tlenkiem węgla z utratą przytomności, powodującego trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10 %.

Zakres cierpień fizycznych był znacznego stopnia w okresie hospitalizacji w związku z towarzyszącym stresem oraz intubacją.

Wydatki związane z zakupem leków wyniosły 15 złotych (E. P.) oraz 9 złotych (A. P.).

Rokowania na przyszłość odnośnie stanu zdrowia są dobre. U E. P. i A. P. nie stwierdza się objawów ogniskowych centralnego układu nerwowego, przy czym nie można w przyszłości wykluczyć powikłań stanowiących następstwo zatrucia.

(dowód z opinii biegłego z zakresy neurologii k.143 – 147)

Z punktu widzenia neuropsychologii rozmiar cierpień psychicznych E. P. i A. P. był znaczny w okresie pierwszego miesiąca po zdarzeniu. Gwałtownej zmianie uległa sytuacja życiowa, co przekładało się na stan psychiczny. W związku ze stwierdzonymi zmianami organicznymi w mózgu doszło do pogorszenia funkcjonowania poznawczego (m.in. koncentracji i pamięci), co utrudnia realizację codziennych obowiązków. Ujawnione zostały nadto labilność emocjonalna, okresowo obniżony nastrój, drażliwość, czy tendencje do rozważania o zaistniałym zdarzeniu.

Rokowania odnośnie całkowitego powrotu zaburzonych funkcji poznawczych są niepomyślne, a zaistniałe uszkodzenia mają charakter trwałe. Z uwagi na proces starzenia się poszczególne zaburzenia mogą ulegać wzmożeniu.

(dowód z opinii biegłego z zakresu neuropsychologii k.155 – 159)

Z toksykologicznego punktu widzenia E. P. i A. P. w związku ze zdarzeniem z dnia 24 grudnia 2012 roku doznali ciężkiego zatrucia tlenkiem węgla, nie powodującym trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Przez pierwsze dwa tygodnie cierpienia fizyczne małżonków P. były bardzo duże, a później systematycznie zmniejszały się. W pierwszej dobie po zdarzeniu stan E. P. i A. P. był krytyczny – bezpośrednio zagrażający ich życiu.

Po zakończeniu hospitalizacji małżonkowie P. nie wymagali pomocy ze strony osób trzecich, jak również podjęcia leczenia toksykologicznego. Aktualne rokowania co do ich stanu zdrowia są pomyślne.

(dowód z opinii pisemnej i uzupełniającej pisemnej biegłego z zakresu toksykologii klinicznej k.174 – 189, k.219 – 223)

Na skutek zdarzenia z dnia 24 grudnia 2012 roku stwierdza się organiczne zaburzenia osobowości wraz z otępieniem łagodnym u A. P. oraz organiczne zaburzenia osobowości wraz z łagodnym zaburzeniem funkcji poznawczych u E. P., powodujące trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10 %.

Zakres cierpień psychicznych był umiarkowany, małżonkowie nie wymagali pomocy ze strony osób trzecich, a wydatki związane z leczeniem nie przekraczały kwot po 50 złotych, przy czym leczenie jest nadal kontynuowane.

Rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia pozostają ostrożne z uwagi na brak podstaw do oczekiwania pełnego wyleczenia.

(opinia biegłego z zakresu psychiatrii k.201 – 207)

Z ortopedycznego punktu widzenia E. P. nie doznała obrażeń skutkujących trwałym lub długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

Rozpoznany w trakcie pobytu na oddziale toksykologicznym pourazowy obrzęk kończyny górnej prawej niewiadomego pochodzenia nie znalazł potwierdzenia w dostępnej dokumentacji medycznej, zaś dwukrotna konsultacja chirurga naczyniowego nie wykazała przyczyny tego urazu. Aktualnie poza śladowym obrzękiem grzbietu prawej ręki nie stwierdza się u kobiety żadnego upośledzenia funkcji tej kończyny.

E. P. nie musiała zażywać leków, ani nie wymagała pomocy ze strony osób trzecich. Rokowania co do jej stanu zdrowia pozostają dobre, a zgłaszane dolegliwości kręgosłupa nie mają związku ze zdarzeniem z dnia 24 grudnia 2012 roku.

(dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii k.248 – 251)

Po opuszczeniu szpitala (...) pozostawali pod opieką córek, które starały się ich wspierać w każdym aspekcie. Małżonkowie pozostawali w pierwszym okresie jakby byli nieobecni, w stanie depresyjnym, często pytali dlaczego doszło do tych wydarzeń, nie mieli siły na opiekę nad wnukami. Nie byli zdolni do podjęcia jakiegokolwiek działania. Wszelka aktywność wymagała każdorazowej motywacji.

E. P. i A. P. zmienili miejsce zamieszkania, aby nie rozpamiętywać zdarzenia z dnia 24 grudnia 2012 roku. Oboje mają nadal problemy z koncentracją, pamięcią i snem. Wciąż kontynuują leczenie psychiatryczne oraz stale zażywają leki na poprawę nastroju i sen. Aktywność fizyczna i sprawność mężczyzny po zdarzeniu uległa znacznemu pogorszeniu.

W związku z wizytami lekarskimi E. P. poniosła wydatki w kwocie 175 złotych, zaś A. P. w kwocie 95 złotych.

(dowód z przesłuchania E. P. k.113 – 114 w zw. z k.293, dowód z przesłuchania A. P. k.114 – 115 w zw. z k.293, zeznania świadka M. C. (2) k.116 – 117, faktury i paragony k.31, 45v)

W dniu 17 stycznia 2013 roku E. P. i A. P. zgłosili szkodę Towarzystwu (...) z siedzibą w W.. Decyzją z dnia 7 maja 2013 roku ubezpieczyciel przyznał na rzecz poszkodowanych kwoty po 15.124 złotych (w tym 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia).

(druki zgłoszenia szkody i decyzje z dnia 7 maja 2013 roku k.7 – 9, k.161 akt likwidacji szkody dotyczących E. P., k.7 – 9, k.141 akt likwidacji szkody dotyczących A. P.)

Pismem z dnia 7 października 2013 roku (doręczonym w dniu 11 października 2013 roku) E. P. i A. P. wezwali ubezpieczyciela do zapłaty dalszej kwoty 135.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz odpowiednio kwot 1.420,97 złotych i 140,97 złotych tytułem odszkodowania w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

(wezwania do zapłaty k.185 – 186 akt likwidacji szkody dotyczących E. P., k.157 – 158 akt likwidacji szkody dotyczących A. P.)

Decyzją z dnia 20 grudnia 2013 roku ubezpieczyciel przyznał na rzecz E. P. i A. P. dalsze świadczenia w kwotach po 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

(decyzje z dnia 20 grudnia 2013 roku k.199 akt likwidacji szkody dotyczących E. P., k.169 akt likwidacji szkody dotyczących A. P.)

Wnioskami z dnia 19 grudnia 2016 roku E. P. i A. P. zawezwali Towarzystwo (...) z siedzibą w W. do próby ugodowej obejmującej zapłatę kwot po 10.000 złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia w związku z następstwami zdarzenia z dnia 24 grudnia 2012 roku.

Postępowania toczące się w sprawach o sygn. akt II Co 2756/16 oraz II Co 2757/16 przed Sądem Rejonowy dla Warszawy M. w W. nie doprowadziły do zawarcia ugody.

(wnioski o zawezwanie do próby ugodowej k.296 – 299, protokoły rozpraw k.300 – 301)

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności depozycji powodów, zeznań świadka M. C. (2), załączonej przez strony dokumentacji, w tym obrazującej proces leczenia oraz likwidację szkody, jak również opinii biegłych z zakresu pulmonologii, neurologii, neuropsychologii, toksykologii, psychiatrii i ortopedii.

Złożone w toku niniejszego postępowania ekspertyzy zobrazowały w kompleksowy sposób charakter obrażeń doznanych przez powodów na skutek zdarzenia z dnia 24 grudnia 2012 roku oraz związanego z nimi stopnia uszczerbku na zdrowiu. Jednocześnie zgłoszone przez powodów zastrzeżenia podlegały wyczerpującemu wyjaśnieniu w ramach uzupełniających opinii pisemnych przez biegłych z zakresu pulmonologii i toksykologii.

Uwzględniając treść końcowych wniosków ekspertyz, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, wiedzę biegłych z zakresu powierzonych im dziedzin, a także długoletnie doświadczenie w sporządzaniu opinii na potrzeby postępowań sądowych o zbliżonej tematyce, nie ujawniły się żadne okoliczności deprecjonujące ich wartość dowodową.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwa podlegały uwzględnieniu w całości.

Na wstępie podkreślenia wymaga fakt, że powodów w niniejszej sprawie łączyło współuczestnictwo formalne (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.), w związku z czym ich roszczenia zgłoszone w ramach jednego postępowania należało potraktować jako odrębne powództwa. Mając jednak na względzie zbliżoną podstawę faktyczną żądań uzasadnionym pozostawało łącznie przeprowadzenie rozważań prawnych odnośnie zagadnień stanowiących przedmiot rozstrzygnięcia.

Bezsporna w niniejszej sprawie pozostaje zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 24 grudnia 2012 roku (art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 4 k.c.). Okoliczność ta nie była kwestionowana na żadnym etapie postępowania, a potwierdza ją fakt ubezpieczenia odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń pojazdu mechanicznego, którego wprowadzenie w ruch było przyczyną wydobywania się spalin zagrażających życiu powodów, a także wypłata części świadczeń w toku postępowania likwidacyjnego – art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392 j.t.). W konsekwencji rozważania należało ograniczyć do wysokości zgłoszonych roszczeń.

Podstawą materialno – prawną żądań zadośćuczynienia jest art. 445 § 1 k.c. Ustawowa regulacja nie określa kryteriów ustalania jego wysokości, nie mniej jednak ma ono charakter całościowy i powinno stanowić pełną rekompensatę pieniężną za doznaną przez osobę poszkodowaną krzywdę (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1967 r., I CR 224/67, OSNC 1968/6/107 oraz z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNC 1972/10/183). Określając wysokość zadośćuczynienia sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, a zwłaszcza zakres i trwałość uszczerbku na zdrowiu, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, prognozę na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia) oraz wpływ doznanej szkody na możliwość prowadzenia dotychczasowego trybu życia.

Pomimo fakultatywnego charakteru zadośćuczynienia, okoliczności konkretnej sprawy uzasadniają, w ocenie sądu, przyznanie go na rzecz powodów. Należy tu podkreślić, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia, sąd w żaden sposób nie jest związany procentowym uszczerbkiem na zdrowiu ustalonym przez biegłych lekarzy. Ta okoliczność ma jedynie dać pewną wskazówkę co do wielkości zadośćuczynienia, lecz w żaden sposób jej nie przesądza.

Rozważając wysokość należnego powodom zadośćuczynienia Sąd miał na względzie zakres i charakter doznanych obrażeń (ciężkie zatrucie tlenkiem węgla z utratą przytomności), stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 20 % (10 % z punktu widzenia neurologii oraz 10 % z punktu widzenia psychiatrii), rozmiar i czas trwania cierpień psychicznych, konieczność wieloaspektowego procesu leczenia (w tym podjęte akcje resuscytacyjne oraz konieczność intubacji), ujemne zdarzenia towarzyszące samemu zdarzeniu, brak pozytywnych rokowań co do całkowitego odwrócenia skutków zdarzenia, a przede wszystkim znalezienie się w położeniu realnie zagrażającemu utratą życia.

W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednim dla powodów zadośćuczynieniem będą kwoty w wysokości po 50.000 złotych, które uwzględniają jego kompensacyjny charakter, przedstawiając ekonomicznie

odczuwalną wartość i nie są nadmierne w stosunku do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa. Uwzględniając wypłacone uprzednio na rzecz powodów w toku postępowania likwidacyjnego świadczenia przyznano ostatecznie na ich rzecz kwoty po 15.000 złotych (50.000 złotych – 35.000 złotych).

Żądania zasądzenia odszkodowania znajdowały swą podstawę w art. 444 § 1 k.c. zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W rozpoznawanej sprawie należało rozstrzygnąć kwestię rozmiaru szkody w postaci kosztów leczenia.

W kontekście zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności ekspertyz biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii, depozycji powodów o kontynuowaniu leczenia, dokumentacji medycznej, a także przedstawionych paragonów i faktur należało uznać, że żądanie kwot po 100 złotych tytułem odszkodowania nie jest wygórowane i odpowiada rzeczywiście poniesionym przez E. P. i A. P. wydatkom w tej mierze.

Z powyższych względów Sąd przyznał na rzecz każdego z powodów kwoty po 15.100 złotych (15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 100 złotych tytułem odszkodowania) jako należną rekompensatę z tytułu negatywnych konsekwencji zdarzenia z dnia 24 grudnia 2012 roku.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że nie pozostawał uzasadnionym zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia w zakresie części żądania objętego rozszerzonym zakres powództwa.

Po pierwsze, bieg terminu przedawnienia roszczeń w związku z prowadzonym postępowaniem likwidacyjnym i wydanymi przez ubezpieczyciela w dniu 20 grudnia 2013 roku decyzjami rozpoczynał się na nowo z dniem 21 grudnia 2013 roku (art. 819 § 4 k.c.).

Po wtóre, czynnościami przerywającymi bieg terminu przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. pozostawały złożenie pozwu w niniejszej sprawie (19 sierpnia 2014 roku) oraz zawezwanie zakładu ubezpieczeń do próby ugodowej w sprawach sygn. akt II Co 2756/16 oraz II Co 2757/16 (19 grudnia 2016 roku).

Po trzecie, powodowie już w treści pozwu zaznaczyli, że sformułowane roszczenia mają charakter częściowy i mogą ulec modyfikacji stosownie do wyników postępowania dowodowego. W tym kontekście warto odnotować utrwalony w judykaturze pogląd, zgodnie z którym złożenie pozwu w sprawie o zapłatę zadośćuczynienia przerywa bieg przedawnienia także dla kwoty, o jaką poszkodowani podwyższają swe żądanie w trakcie procesu wskutek ustaleń dotyczących rozmiarów (zakresu) doznanej krzywdy, który nie był możliwy do precyzyjnego określenia w chwili wytoczenia powództwa. Dopiero wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazał na rzeczywisty rozmiar (zakres) doznanej krzywdy i pozwolił określić jaka suma będzie odpowiednia tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, co powodowie wykorzystali do sprecyzowania roszczenia. Taka modyfikacja żądania nie jest więc zmianą powództwa, wywierającą skutki w zakresie przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 roku, I CSK 684/09, R. (...), wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 lipca 2014 roku, III Ca 309/14, Lex nr 2128506, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 lutego 2015 roku, III Ca 1584/14, Lex nr 2125868, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 stycznia 2017 roku, III Ca 1859/16, Lex nr 2386919).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) zgodnie z żądaniem pozwu określając termin wymagalności świadczeń ubocznych na dzień 20 grudnia 2013 roku. Wezwania E. P. i A. P. z dnia 7 października 2013 roku, a zawierające ostatecznie sprecyzowany zakres żądań zostały doręczone ubezpieczycielowi w dniu 11 października 2013 roku. Brak reakcji Towarzystwa (...) w ustawowo zakreślonym terminie tj. do dnia 10 listopada 2013 roku, sprawił że od dnia następnego (11 listopada 2013 roku) pozwany pozostawał w opóźnieniu. Mając jednak na uwadze treść żądania pozwu oraz dyspozycję art. 321 § 1 k.p.c. odsetki przyznane zostały od dnia 20 grudnia 2013 roku.

Wysokość odsetek została określona na podstawie art. 481 § 2 k.c. z uwzględnieniem zmiany treści przepisu, jaka nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 roku w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 roku o

zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, poz. 1830). Tym samym w okresie do dnia 31 grudnia 2015 roku przyznano odsetki w wysokości odsetek ustawowych, zaś w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik (art. 98 k.p.c.).

E. P. poniosła koszty w łącznej wysokości 4.243,56 złotych, w tym : 505 złotych tytułem opłaty od pozwu, 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 1.321,56 złotych tytułem wynagrodzenia biegłych (odpowiednio 475 złotych – pulmonolog, 337,70 złotych – neurolog, 208,86 złotych – neuropsycholog, 300 złotych – toksykolog uzupełniająco) i w takiej wysokości zostały przyznane na jej rzecz od pozwanego.

A. P. poniósł koszty w łącznej wysokości 4.200,44 złotych, w tym : 505 złotych tytułem opłaty od pozwu, 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 1.278,44 złotych tytułem wynagrodzenia biegłych (odpowiednio 401,70 złotych – pulmonolog, 367,87 złotych – neurolog, 208,87 złotych – neuropsycholog, 300 złotych – toksykolog uzupełniająco) i w takiej wysokości zostały przyznane na jej rzecz od pozwanego.

W toku niniejszego postępowania wygenerowane zostały również koszty sądowe, które tymczasowo poniósł Skarb Państwa, przy czym w sprawie z powództwa E. P. obejmowały kwotę 2.538,01 złotych, w tym 2.288,01 złotych tytułem wynagrodzenia biegłych (331,62 złotych – k.166, 911,05 złotych – k.190, 230,21 złotych – k.209, 11,67 złotych – k.225, 145 złotych – k.242, 87,72 – k.243 oraz 570,74 złotych – k.263) oraz 250 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonej części powództwa ($5.000 \text{ złotych} \times 0,05 = 250 \text{ złotych k.268}$), zaś w sprawie z powództwa A. P. wyniosły 1.879,55 złotych, w tym 1.629,55 złotych tytułem wynagrodzenia biegłych (331,61 złotych – k.166, 911,05 złotych – k.190, 230,21 złotych – k.209, 11,68 złotych – k.225 oraz 145 złotych – k.242) oraz 250 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonej części powództwa ($5.000 \text{ złotych} \times 0,05 = 250 \text{ złotych k.268}$).

Uwzględniając treść art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a także zasady ponoszenia kosztów procesu Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi odpowiednio kwoty 2.538,01 złotych (w sprawie z powództwa E. P.) oraz 1.879,55 złotych (w sprawie z powództwa A. P.).